

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, ID DS: qkbaa2n
posta@uouu.gov.cz, uouu.gov.cz

Čj. UOOU-00891/24-6

ROZHODNUTÍ

Úřad pro ochranu osobních údajů (dále také jen „Úřad“), jako příslušný nadřízený orgán podle ustanovení § 16a odst. 4 a § 20 odst. 4 a odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, rozhodl o stížnosti spolku Greenwatch z.s., se sídlem Tyršova 273, Vlkyš, 330 24 Heřmanova Huť (dále jen „žadatel“), na postup společnosti ZEVO Vráto a.s., se sídlem Okružní 632, České Budějovice 4, 370 01 České Budějovice, při vyřizování žadatelovy žádosti o informace ze dne 16. 1. 2024, takto:

Společnosti ZEVO Vráto a.s., se dle ustanovení § 16a odst. 6 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, **přikazuje**, aby ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí **řádně a v úplnosti vyřídila žadatelovu žádost ze dne 16. 1. 2024.**

Odůvodnění

I.

Vymezení věci

[1] Žadatel požádal žádostí ze dne 16. 1. 2024 společnost ZEVO Vráto a.s. (dále také „povinný subjekt“ či „společnost“), o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“). Žadatel konkrétně požádal o následující informace:

„Žádáme tímto dle zák. č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí a dle zák. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, o poskytnutí informací v elektronické formě:

- informace o finančním plánu výstavby ZEVO Vráto, kterými subjekty má být tato stavba financována;

- informaci o dosud vynaložených veškerých nákladech na projekt ZEVO Vráto, kompletní náklady (náklady na studie, projekty, právní zastoupení atd.)

- informaci o předpokládané ceně výstavby ZEVO Vráto

- informace o plánovaném čerpání jakékoli veřejné podpory na výstavbu ZEVO Vráto a dosud podaných žádostech o veřejnou podporu a způsobu vyřízení těchto žádostí, zejména zda byla nějaká již přislíbena, a pokud nikoliv, žádáme informaci jakým způsobem bude tato stavba financována

- informace o jakýchkoli ekologických opatřeních, která budou v důsledku navýšení emisí způsobeném výstavbou ZEVO Vráto přijata

- informaci, jakým způsobem společnost ZEVO Vráto zajistí (plánuje zajistit) dostatečné množství odpadů pro kapacitu ZEVO Vráto, tj. zveřejněnou plánovanou kapacitu 160 000 tun odpadů ročně? Existuje nějaký smluvní vztah s dalšími subjekty (obce, obchodní společnosti atd.) zajišťující toto množství? V případě, že ano, žádám o zaslání příslušných dokumentu(ů). V případě, že došlo ke změně plánované kapacity (např. v důsledku zveřejněného záměru výstavby obdobného zařízení v Českém Krumlově), žádáme o sdělení těchto aktualizovaných údajů o plánované kapacitě

- informaci o plánované ceně na bráně ZEVO Vráto pro původce odpadů, dále informaci z jaké ceny ZEVO Vráto vychází pro ekonomiku provozu ZEVO Vráto

- informaci, s jakou cenou za GJ tepla počítá ZEVO Vráto při prodeji společnosti Teplárna České Budějovice a.s.

- informaci, zda počítá Teplárna České Budějovice a.s. s dodávkou tepla z JE Temelín po celý rok nebo bude přes nějaké období omezen z důvodu provozu ZEVO Vráto

- jaká je plánovaná bilance upotřebení tepla ze ZEVO Vráto přes letní období, při celoročním provozu dodávek tepla z JE Temelín.

- počítá ZEVO Vráto s investicemi souvisejících s vybudováním překladišť podle svozové studie Krajského úřadu Jihočeského kraje a kdo bude financovat provoz těchto překladišť. Žádám o informaci o plánovaném umístění těchto překladišť

- informace o aktualizovaném časovém plánu výstavby ZEVO Vráto).“

(dále jen „žádost“).

[2] Povinný subjekt na žadatelovu žádost žadateli reagoval přípisem ze dne 23. 1. 2024, ve kterém žadateli sdělil, že nespadá do žádné z kategorií vymezených ustanovením § 2 odst. 1, odst. 2 a § 2a InfZ a dále ustanovením § 2 písm. b) zákona č. 123/1999 Sb., o právu na informace o životním prostředí (dále jen „zákon č. 123/1999 Sb.“), a že není povinným subjektem ani dle InfZ, ani dle zákona č. 123/1999 Sb.

[3] Proti výše uvedenému přípisu povinného subjektu brojil žadatel podáním ze dne 2. 2. 2024, nadepsaným jako „Odvolání proti způsobu vyřízení žádosti o informace.“ Žadatel v něm namítá, že společnost ZEVO Vráto a. s. je povinným subjektem, což podkládá uvedenými skutkovými okolnostmi, k nimž se Úřad vyjadřuje níže v tomto rozhodnutí. Žadatel své podání adresoval Krajskému úřadu Jihočeského kraje, který jej dne 21. 2. 2024 pod č.j. KUJCK 25905/2024 postoupil Úřadu.

[4] Úřad dne 8. 3. 2024 vyzval uvedenou společnost ke stanovisku k žadatelově podání a k postoupení spisového materiálu, kteréžto obdržel dne 25. 3. 2024. Společnost ve svém stanovisku setrvala na závěrech uvedených v přípisu zaslaném dne 23. 1. 2024 žadateli. Společnost dále zpochybnila působnost Úřadu vyřídit předmětné žadatelovo podání ze dne 2. 2. 2024, protože žadatel v podání nevymezil, v režimu, jakého zákona opravný prostředek podává, přičemž Úřad není příslušný vyřídit věc týkající se režimu zákona č. 123/1999 Sb. Společnost dále nesouhlasí s tím, že naplňuje kritéria vymezená v nálezu Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06 (pozn. náleze ve věci Letiště Praha). Společnost uvedla, že Úřad v zaslané výzvě posoudil definiční kritéria vyplývající z výše uvedeného nálezu Ústavního soudu, nesprávně. Společnost dále uvádí, že požadovanými informacemi nedisponuje ve smyslu § 11b InfZ, když se vztahují k projektu stavby, který je pouze záměrem.

Společnost dále uvádí, že kdyby ji Úřad posoudil jako povinný subjekt, byla by nucena žadatelovu žádost odmítnout dle § 2b odst. 1 písm. a), b) InfZ. Společnost dále uvádí, že by žadatelovu žádost byla nucena odmítnout i dle § 9 InfZ či § 8 zákona č. 123/1998 Sb., jakožto obchodní tajemství.

[5] Úřad s ohledem na obsah shromážděných písemností posoudil v souladu s § 37 odst. 1 správního řádu žadatelovo podání jako stížnost dle § 16a odst. 1 písm. b) InfZ proti postupu společnosti při vyřizování žadatelovy žádosti o informace, neboť přípis společnosti ze dne 23. 1. 2024 adresovaný žadateli nelze považovat za rozhodnutí o odmítnutí žádosti v materiálním smyslu, které by bylo lze napadnout odvoláním.

II.

Procesní otázka určení nadřízeného orgánu

[6] Úřad se nejprve zabýval otázkou své příslušnosti k vedení stížnostního řízení v předmětné věci a k rozhodnutí o žadatelově stížnosti.

[7] Ustanovení § 20 odst. 5 InfZ stanoví, že nelze-li podle ustanovení § 178 správního řádu nadřízený orgán určit, rozhoduje v odvolacím řízení a v řízení o stížnosti Úřad.

[8] Aby bylo lze hovořit o působnosti Úřadu jako nadřízeného orgánu ve smyslu odkazovaného ustanovení, je nezbytné, aby byl žádostí oslovený subjekt, v předmětném případě společnost ZEVO Vráto, povinným subjektem dle InfZ.

[9] Podle ustanovení § 2 odst. 1 a odst. 2 a § 2a InfZ se povinnost poskytovat informace vztahuje na tyto kategorie povinných subjektů: 1) státní orgány, 2) územní samosprávné celky a jejich orgány, 3) veřejné instituce, 4) subjekty, kterým zákon svěřil rozhodování o právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech fyzických nebo právnických osob v oblasti veřejné správy, a to pouze v rozsahu této jejich rozhodovací činnosti, a 5) veřejné podniky, jimiž se pro účely InfZ rozumí právnická osoba soukromého práva, která je státem, územní samosprávou nebo jiným povinným subjektem ovládána, věnuje se vymezeným činnostem a není povinným subjektem ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 InfZ. Pojmové znaky a charakteristiky uvedených kategorií povinných subjektů v praxi dále rozvíjí judikatura správních soudů.

[10] Z veřejně dostupného registru ARES a z webových stránek společnosti ZEVO Vráto Úřad zjistil, že jejím jediným akcionářem je společnost Teplárna České Budějovice, a.s., IČO: 608 26 835, se sídlem Novohradská 32, 370 01 České Budějovice (dále jen „Teplárna ČB“). K tomu je třeba dodat, že Teplárna ČB, jejímž stoprocentním akcionářem je Statutární město České Budějovice, je veřejnou institucí, a tedy povinným subjektem dle § 2 odst. 1 InfZ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 9 As 74/2023–49 ze dne 19. 4. 2023). Nelze opomenout, že jednotlivé pozice statutárních orgánů (správní rady) společnosti ZEVO Vráto zastávají tytéž osoby, jako v případě totožných pozic u společnosti Teplárna ČB. Dále nelze opomenout, že na pozici Místopředsedy dozorčí rady společnosti Teplárna ČB figuruje

[11] Z veřejně dostupného Obchodního rejstříku dále vyplývá, že ke dni 1. 1. 2022 došlo k rozdělení Teplárny ČB odštěpením sloučením, když vyčleněná část jmění rozdělované společnosti se odštěpila a přešla sloučením na nástupnickou společnost ZEVO Vráto.

[12] Z výše předestřené je zcela zřejmé, že společnost ZEVO Vráto není státním orgánem ani územním samosprávným celkem a jeho orgánem.

[13] Úřad se dále zabýval posouzením, zda je společnost ZEVO Vráto veřejnou institucí, tedy, zda naplňuje její typické znaky vymezené ustálenou soudní judikaturou, přičemž dospěl k následujícím závěrům.

[14] Stěžejním rozhodnutím pro zařazení určitého subjektu do kategorie veřejné instituce je nález Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06 (dále jen „nález ve věci

Letiště Praha“). Podle tohoto nálezu jsou rozhodná tato kritéria: 1) způsob vzniku instituce (z pohledu přítomnosti či nepřítomnosti veřejnoprávního prvku); 2) osoba zřizovatele (zda je zřizovatelem stát či nikoli), 3) subjekt vytvářející jednotlivé orgány instituce (zda dochází ke kreaci orgánů státem či nikoli), 4) existence státního dohledu nad činností instituce (existence státního dohledu je přitom typická pro veřejnou instituci) a 5) veřejný účel instituce (veřejný účel je typickým znakem veřejné instituce).

[15] Pro to, aby byl určitý subjekt vyhodnocen jako veřejná instituce, přitom postačí převaha znaků (veřejná instituce tedy nemusí splňovat kumulativně všechny uvedené znaky).

[16] Judikatura Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu následně prošla postupnými korekcemi, které vyústily v nálezu Ústavního soudu ze dne 20. 6. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1146/16 (dále jen „nález ve věci ČEZ“), dle kterého jsou povinnými subjekty z obchodních společností pouze ty, jejichž jediným vlastníkem (společníkem) je (přímo či prostřednictvím jiné právnické osoby) stát, územní samosprávný celek nebo jiná veřejná instituce, resp. jejich vlastníky (společníky) jsou výlučně tyto subjekty. Jinak řečeno soudní judikatura přijala závěr, že aby určitá entita byla veřejnou institucí ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 InfZ, musí být splněny jak podmínky nálezu ve věci Letiště Praha, tak nálezu ve věci ČEZ.

[17] Jak bylo uvedeno výše, jediným akcionářem Teplárny ČB, je Statutární město České Budějovice, které v ní může uplatňovat rozhodující vliv. Teplárna ČB je dle judikatury výše uvedené veřejnou institucí dle § 2 odst. 1 InfZ. Společnost ZEVO Vráto je vlastněna územně samosprávným celkem prostřednictvím Teplárny ČB. Kritérium nálezu ČEZ je tedy splněno, neboť společnost ZEVO je zprostředkovaně ze 100 % vlastněna územně samosprávným celkem. Dle judikatury přitom právě taková „nepřímá“ majetková účast postačí: *„samotná, zprostředkovanost“ však nic nemění na tom, že v obou případech je to výlučně veřejnoprávní korporace, které ve výsledku jdou přímo nebo nepřímo k tíži veškeré tyto právní následky. V daném případě není jiný než veřejnoprávní korporací – byť i nepřímo – ovládaný soukromoprávní subjekt, na který by právní následky spojené s postavením stěžovatelky jako povinného subjektu podle zákona č. 106/1999 Sb. dopadaly“* (nález Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2018, sp. zn. I. ÚS 1262/17).

[18] Z výše uvedeného dále také vyplývá, že první kritérium nálezu Letiště Praha týkající se způsobu vzniku společnosti ZEVO Vráto bylo splněno. Společnost ZEVO Vráto byla založena ke dni 1. 1. 2022 soukromoprávním jednáním Teplárny ČB, jakožto její jediné akcionářky. Jediným akcionářem Teplárny ČB je územně samosprávný celek – Statutární město České Budějovice, který byl jejím akcionářem i v době vzniku společnosti ZEVO. Statutární město České Budějovice tedy jako jediný akcionář Teplárny ČB u společnosti ZEVO od této doby vykonávalo působnost valné hromady.

[19] Z obdobných důvodů je splněno i druhé a třetí kritérium. Zřizovatelem společnosti ZEVO Vráto je zprostředkovaně územně samosprávný celek (druhé kritérium), který je též nepřímo tím, kdo vytváří orgány společnosti ZEVO, jak vyplývá z § 12 odst. 1 ve spojení s § 44 odst. 1 a § 421 odst. 2 písm. e) a f) zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích).

[20] Úřad dále shledal, že v případě společnosti ZEVO Vráto je naplněno i čtvrté kritérium spočívající v existenci dohledu nad činností společnosti ZEVO Vráto. Statutární město České Budějovice je ve vztahu ke společnosti ZEVO Vráto ovládající osobou, byť může vykonávat „pouze“ vliv nepřímý. Za obdobných skutkových okolností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že hlavní město Praha efektivně ovládá společnost Pražská plynárenská Servis distribuce, a.s., člena koncernu Pražská plynárenská, a. s. (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 7 As 349/2016-23, bod 30). K výše uvedenému je třeba dodat, že toto kritérium nelze vztahovat pouze k dohledu vrchnostenskému, ale lze jej spatřovat též jako dohled, který může konkrétní subjekt vykonávat ve vztahu ke konkrétnímu jinému

subjektu na základě předpisů soukromého práva, např. obchodního zákoníku. Příkladem lze zmínit případ, kdy jediný akcionář společnosti může vykonávat dohled nad činností společnosti prostřednictvím jím, resp. valnou hromadou volených orgánů společnosti i bezprostředně v rámci výkonu svých akcionářských práv (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2008, č. j. 8 As 57/2006-67). K tomu je třeba dodat, že tento závěr přetrvává i v pozdější judikatuře Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 349/2016-23, jehož závěry potvrdil Ústavní soud v nálezu sp. zn. I. ÚS 1262/17, rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. Komp 2/2020-44, č. 4230/2021 Sb. NSS, bod 20, rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 46/2022-42, bod 48 a 49). Dle Úřadu společnost ZEVO Vrátoto této „nevrchnostenské“ formě dohledu dozajista podléhá, jak ostatně vyplývá i z dokumentů obsažených ve sbírce listin společnosti ZEVO Vrátoto v Obchodním rejstříku.

[21] Úřad shledal naplnění i pátého kritéria, pro které je podstatné posouzení veřejného nebo soukromého účelu společnosti ZEVO Vrátoto. Nejvyšší správní soud v rozsudcích č. j. 9 As 60/2012–62 a č. j. 9 As 137/2012–52 dovodil, že v případě činností souvisejících s výrobou tepla a elektřiny a jejich prodejem je nepochybně dán veřejný zájem na tom, aby občané obce měli dostatečné dodávky tepla a elektrické energie. Dle § 2 odst. 2 písm. c) bodu 3. zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), se dodávka energie tepla k dalšímu využití uskutečňuje ve veřejném zájmu. Rovněž v případě činností souvisejících s nakládáním s komunálním odpadem lze hovořit o veřejném zájmu, neboť správné nakládání s odpady má zásadní význam pro účinné využívání zdrojů a rozvoj udržitelného environmentálního plánování. K tomu je třeba dodat, že obec (v předmětném případě Statutární město České Budějovice) je základní územní samosprávné společenství občanů pečující o všestranný rozvoj svého území a o potřeby svých obyvatel. Současně při plnění svých úkolů chrání veřejný zájem, kterým je i dodržování principů oběhového hospodářství. Úřad z webových stránek společnosti ZEVO Vrátoto ověřil, že jedním ze zájmů městské společnosti Teplárna ČB, jakožto hlavní akcionářky společnosti ZEVO Vrátoto, je provozování nízkoemisních zdrojů, udržitelně vyrábějících obnovitelné energie. Navýšením dostupnosti kapacit pro energetické využití odpadů v centru jižních Čech zároveň napomůže i ke splnění cílů v oblasti oběhového hospodářství. ZEVO Vrátoto představuje moderní zařízení schopné dlouhodobě plnit přísné zákonné požadavky na jeho výstavbu a bezpečný provoz a zároveň je připraveno přispět k dekarbonizaci výroby elektřiny, tepla či chladu. Jedná se o důležitý příspěvek k dalšímu zlepšování kvality ovzduší a ochraně klimatu. Kromě energetické účinnosti zařízení a snížení vlivu na okolí je v tomto projektu kladen důraz na udržitelnost, využívání recyklovaných materiálů, maximalizaci zelených ploch, využití obnovitelných zdrojů energie, hospodaření s vodou a boj s tepelnými ostrovy ve městě (zdroj: <https://www.zevovrato.cz>). Úřad má za to, že výše uvedené informace svědčí spíše o veřejném účelu společnosti ZEVO Vrátoto než o účelu ryze soukromém.

[22] Sama společnost se tuto veřejnou činnost ve svém sdělení ze dne 25. 3. 2024 snaží bagatelizovat, když tvrdí, že její hlavní činností je pouze pronájem nemovitostí a nebytových prostor, což sice odpovídá předmětu podnikání uvedenému v registru ARES, nicméně to kontrastuje s činnostmi, kterýmiž se sama společnost na svých (pozn. výše uvedených) webových stránkách hlásí.

[23] Nad rámec výše uvedeného Úřad doplňuje, že společnost ZEVO Vrátoto publikuje své smlouvy v registru smluv, tj. je povinným subjektem i dle zákona č. 340/2015 Sb., o zvláštních podmínkách účinnosti některých smluv, uveřejňování těchto smluv a o registru smluv (zákon o registru smluv). V registru smluv lze konkrétně nalézt 20 záznamů, ve kterých figuruje výše uvedená společnost na pozici publikujícího subjektu. Úřad si je vědom skutečnosti, že

publikování smluv v registru není signifikantním znakem pro posouzení veřejnoprávního charakteru posuzované společnosti, nelze ovšem opomenout, že zákon o registru smluv v ust. § 2 odst. 1 obsahuje výčet subjektů, které jsou svým charakterem totožné, jako v případě povinných subjektů dle ust. § 2 odst. 1 InfZ.

[24] Úřad v této souvislosti dále odkazuje na bod 30 usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 2. 2019, sp. zn. II. ÚS 618/18 (ve věci Oživení, o.s., proti OTE, a.s.), ve kterém soud uvedl: *„Ústavní soud dále akcentuje smysl zákona o svobodném přístupu k informacím, tzn. v maximální možné míře umožnit přístup veřejnosti k údajům, které se týkají činnosti povinných subjektů. Smyslem ústavně zaručeného základního práva na informace je umožnit a usnadnit efektivní veřejnou kontrolu výkonu veřejné moci, což ovšem zahrnuje též kontrolu hospodaření s majetkovými hodnotami, jež jsou veřejnou mocí přímo nebo nepřímo ovládány. Tento smysl ovšem bude zcela naplňován nikoliv tím, že bude omezován okruh povinných subjektů, nýbrž naopak tím, že v pochybnostech bude voleno řešení pro jejich rozšíření. [...] Prostředkem způsobilým dosáhnout uvedeného účelu je přitom jak zákonná úprava registru smluv, tak také podřazení právnických osob, v nichž má stát nebo jiná veřejnoprávní korporace většinovou majetkovou účast, pod pojem "veřejná instituce" podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Důvody, pro které se má daná informační povinnost, byť provedená ve dvou rozdílných zákonech, vztahovat na stejný okruh povinných osob, jsou totiž identické.“*

[25] Vzhledem k tomu, že v případě společnosti ZEVO Vráto převažují znaky svědčící pro její veřejnou povahu, má Úřad za to, že společnost ZEVO Vráto je povinným subjektem, veřejnou institucí, dle § 2 odst. 1 InfZ s plnou informační povinností.

[26] Úřad se dále zabýval posouzením, zda lze určit nadřízený orgán povinného subjektu ve smyslu § 20 odst. 5 InfZ ve spojení s § 178 správního řádu. Úřad nezjistil existenci konkrétního nadřízeného orgánu, který by byl vůči společnosti ZEVO Vráto v procesním postavení správního orgánu ani v postavení orgánu vykonávajícímu nad ní dozor v instančním slova smyslu, tj. nadřízeného orgánu, který by bylo lze určit podle pravidel vymezených v ustanovení § 178 správního řádu.

[27] K vedení předmětného stížnostního řízení je proto příslušný Úřad podle ustanovení § 20 odst. 5 InfZ.

III.

Věcné posouzení stížnosti

Právní rámec

[28] InfZ obsahové náležitosti stížnosti na postup povinného subjektu při vyřizování žádosti o informace nestanoví. Z povahy věci lze dovodit, že ze stížnosti musí být zřejmé, kdo ji činí, jakému povinnému subjektu je určena a jaké věci se týká. Pokud jde o povinnost tvrzení a povinnost důkazní, jde o základní principy spojené s jakýmikoli opravnými prostředky, třebaže u stížnosti nelze hovořit o povinnosti žadatele označit důkazy na podporu svých tvrzení, jako je tomu u účastníka správního řízení dle správního řádu. Je tedy v zájmu stěžovatele, aby své námitky směřující proti postupu povinného subjektu při vyřizování žádosti o informace vymezil co nejkonkrétněji a svá tvrzení doložil, resp. navrhl důkazy, je-li to v konkrétním případě nutné pro přezkoumání postupu povinného subjektu. Tvrdí-li žadatel skutečnosti, pro něž nejsou důkazy, zůstávají jeho tvrzení v pouhé rovině spekulací a musí s nimi být také tak naloženo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2011, č.j. 2 Ans 8/2010-68, či odborný komentář – JELÍNKOVÁ, Jitka; TUHÁČEK, Miloš. *Zákon o svobodném přístupu k informacím: praktický komentář*. 3. vyd. Praha: Wolters Kluwer, 2023).

[29] Pokud jde o rozsah stížnostního přezkumu, pak platí, že nadřízený orgán přezkoumává postup povinného subjektu v rozsahu vymezeném žadatelem s tím, že nadřízený orgán není vázán pouze námitkami žadatele. Pokud nadřízený orgán zjistí jiné než stěžovatelem tvrzené pochybení povinného subjektu, musí k tomuto zjištění při vyřizování stížnosti přihlédnout. Pokud však stěžovatel nesplní svou povinnost „tvrdit a prokázat“, nemůže později vytýkat nadřízenému orgánu, že určité nikoli zjevné pochybení povinného subjektu nebylo nadřízeným orgánem v rámci stížnostního řízení „odhaleno“. V zásadě tedy lze konstatovat, že postup povinného subjektu přezkoumává nadřízený orgán jednak z hlediska žadatelem uplatněných námitek a jednak z hlediska případné existence ze spisu zjevných pochybení. V případě, kdy stěžovatel ve stížnosti neuvede žádné námitky, může se nadřízený orgán omezit jen na přítomnost případných zjevných pochybení, přičemž stěžovatel pak nemůže následně nadřízenému orgánu účinně vytýkat, že nadřízený orgán neobjevil „skrytou vadu“ v postupu povinného subjektu (srov. FUREK, Adam; ROTHANZL, Lukáš; JIROVEC, Tomáš. *Zákon o svobodném přístupu k informacím: komentář*. 1. vyd. Praha: C. H. Beck, 2016.).

[30] Dle ustanovení § 14 odst. 5 písm. d) InfZ *povinný subjekt posoudí žádost o poskytnutí informace a v případě, že nerozhodne dle ustanovení § 15 odst. 1 téhož zákona o zamítnutí žádosti nebo její části, poskytne informaci v souladu se žádostí ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění.*

[31] Dle ustanovení § 15 odst. 1 InfZ, *pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen „rozhodnutí o odmítnutí žádosti“), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.*

[32] Úřad tedy na základě řádně, včas a oprávněnou osobou podané stížnosti přezkoumal postup povinného subjektu podle ustanovení § 16a odst. 6 InfZ, přičemž přezkoumal, zda povinný subjekt při vyřizování žádosti o informace postupoval v souladu s ustanoveními InfZ.

[33] Úřad dále upozorňuje, že jeho působnost se váže pouze k InfZ a není oprávněn posuzovat, zda výše uvedená společnost je povinným subjektem dle zákona č. 123/1998 Sb.

[34] Úřad připomíná, že pro stanovení správného právního režimu vyřizování žádosti je podstatné se zabývat především obsahem žádosti a nikoli tím, jak je žádost označena. Není totiž povinností žadatele o informace právně kvalifikovat, podle jaké zákonné normy se informací u povinného subjektu domáhá. I přes případný odkaz na konkrétní informační zákon je úkolem povinného subjektu posoudit, o jaké informace se ve skutečnosti jedná a podle kterého právního předpisu má při jejich poskytnutí, event. odepření jejich zpřístupnění, postupovat. Pokud povinný subjekt dospěje při takovém posouzení k závěru, že žádané informace nejsou informacemi o životním prostředí ve smyslu zákona č. 123/1998 Sb., je namístě, aby žádost posoudil a rozhodl o ní na základě obecné právní úpravy týkající se práva na svobodný přístup k informacím, jež je obsažena v InfZ (obdobně srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2007, čj. 9 Ca 270/2004-39).

[35] Z obsahu předmětné žádosti je zřejmé, že se žadatel táže na činnost společnosti spadající pod obecnou právní úpravu realizovanou InfZ. Oblasti ochrany životního prostředí se žádost dotýká potenciálně pouze v části, kde se žadatel táže na „*informace o jakýchkoli ekologických opatřeních, která budou v důsledku navýšení imisí způsobeném výstavbou ZEVO Vráto přijata*“. Zbytek žádosti se vztahuje k investičním plánům, plánování výstavby, čerpání veřejné podpory, vynaložených nákladech, čerpání veřejné podpory, a dalších ekonomických ukazatelů, které nelze podřadit pod žádný z důvodů uvedených v ust. § 2 písm. a) zákona č. 123/ 1998 Sb. Úřad proto dospěl k závěru, že posuzovaná žadatelova žádost je žádostí dle InfZ.

[36] Vzhledem k výše uvedenému proto nelze přisvědčit závěrům povinného subjektu, že přestože nebyl v žadatelově podání označen zákonný režim, dle kterého se proti nevyřízení své žádosti brání, není Úřad věcně příslušným správním orgánem k vyřízení tohoto podání. Úřad posoudil žadatelova podání, tj. jak žádost, tak i stížnost, dle obsahu v souladu s § 37 správního řádu a dospěl k závěru, že žadatelova žádost je s ohledem na okruh požadovaných informací žádostí v režimu InfZ. Nadto žadatel v předmětné stížnosti zjevně napadá tvrzení povinného subjektu uvedené v jeho přípisu ze dne 23. 1. 2024, tj., že společnost ZEVO Vrátó není povinným subjektem dle InfZ.

[37] Úřad se následně zabýval posouzením, zda povinný subjekt vyřídil žadatelovu žádost v souladu s InfZ, tedy, zda žadatelovu žádost plně vyčerpá.

[38] Povinný subjekt k žadatelově žádosti ve sdělení ze dne 23. 1. 2024 uvedl, že nespadá do žádné z kategorií vymezených ustanovením § 2 odst. 1, odst. 2 a § 2a InfZ a dále ustanovením § 2 písm. b) zákona č. 123/1999 Sb., a že není povinným subjektem ani dle InfZ, ani dle zákona č. 123/1999 Sb.

[39] Žadatel se závěry povinného subjektu nesouhlasí, má za to, že společnost ZEVO Vrátó je povinným subjektem.

[40] Úřad shledal, že povinný subjekt žadatelovu žádost nevyřídil žádným ze zákonem předpokládaných postupů, tj. neposkytl požadované informace ani nerozhodl o jejich odmítnutí. Postup povinného subjektu proto nelze označit jinak než jako nesprávný.

[41] Úřad dále konstatuje, že k závěrům povinného subjektu uvedeným ve stanovisku k výzvě Úřadu, se nebude a ani nemůže blíže vyjadřovat, neboť nebyly součástí sdělení adresovaného povinným subjektem žadateli ani nebyly součástí řádného rozhodnutí o odmítnutí žádosti (pozn. nebylo v této věci vydáno), proti kterému by mohl žadatel brojit odvoláním skrze konkrétní odvolací námítky.

[42] V rámci dodržení zásady rychlosti a hospodárnosti nicméně Úřad konstatuje, že dle ustanovení § 12 InfZ lze odmítnout pouze konkrétní informace, které podléhají zákonem stanovené ochraně, tj., informace, které jsou chráněny skrze jednotlivé hmotněprávní podstaty obsažené v InfZ či ve speciálních zákonech. Uplatněný hmotněprávní důvod musí být v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu řádně a přezkoumatelně odůvodněn a podložen příslušnými skutkovými zjištěními.

IV.

Závěr

[43] Úřad v daném případě na základě všech výše uvedených skutečností dospěl k závěru, že povinný subjekt při vyřizování žádosti o informace nepostupoval v souladu s právními předpisy. Povinný subjekt žadatelovu žádost zjevně zákonem předpokládaným způsobem nevyřídil.

[44] Povinný subjekt je ve stanovené lhůtě povinen žadatelovu žádost vyříditi v souladu s ustanovením § 14 odst. 5 písm. d) InfZ, tj., buď poskytnout požadované informace či jejich část anebo žádost či její část rozhodnutím dle § 15 odst. 1 InfZ odmítnout. Je na povinném subjektu, aby postavil na jisto, zda požadované informace existují, resp., že jsou tyto zaznamenány ve smyslu § 3 odst. 3 InfZ a povinný subjekt je má k dispozici. A dále, pokud tyto existují, zda jejich poskytnutí brání některý z hmotněprávních důvodů pro odmítnutí, tj. povinným subjektem uvedené ustanovení § 2b InfZ či ustanovení § 9 InfZ.

[45] Vzhledem k nevyřízení žadatelovy žádosti povinným subjektem nebylo možné dospět k nepochybnému závěru o tom, že zde skutečně neexistují žádné důvody pro odmítnutí žadatelovy žádosti o informace nebo její části. S ohledem na tuto skutečnost Úřad nemohl přistoupit k tomu, aby povinnému subjektu poskytnutí požadovaných informací v plném rozsahu dle § 16a odst. 6 písm. b) ve spojení s § 16 odst. 5 InfZ nařídil.

[46] S ohledem na výše uvedené bylo rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí se nelze odvolat.

Praha 29. listopadu 2024

Mgr. Lenka Kopřivová
vedoucí oddělení rozhodování

Rozdělovník:

1. Greenwatch z.s., Tyršova 273, Vlkýš, 330 24 Heřmanova Huť, DS: 8vuikqv
2. ZEVO Vráto a.s., Okružní 632, České Budějovice 4, 370 01 České Budějovice, DS: aia2s7w

Ověřovací doložka změny datového formátu dokumentu podle § 69a zákona č. 499/2004 Sb.

Změnou datového formátu se nepotvrzuje správnost a pravdivost údajů obsažených v dokumentu a jejich soulad s právními předpisy.
Vstupující dokument nebyl podepsán.

Typ vstupního dokumentu: .PDF
Otisk vstupního souboru: 318F6A67EDA4870A32077E26C745EBE1B9FF00529949DC49596649277C7161EA
Použitý algoritmus: SHA256_SBB 2.16.840.1.101.3.4.2.1

Subjekt, který změnu formátu dokumentu provedl:

Úřad pro ochranu osobních údajů, Pplk. Sochora 27, 17000 Praha 7, info@uoou.cz

Datum vyhotovení ověřovací doložky:

17.6.2026

Jméno a příjmení osoby, která změnu formátu dokumentu provedla:

Menzelová Eva